

на хората и животнитѣ, въоръженіето и подвижния материалъ, въздухоплавателната служба, лѣкуването на болнитѣ и раненитѣ, ветеринарната и ремонтната служби, всички видове превозни служби (като желѣзопѣтни, морски или рѣчни, камионни, автомобилни), съобщенията и кореспонденцията и изобщо всичкитѣ административни и технически служби, функционирането на които е необходимо за обучението на войскитѣ, за поддържането на тѣхнитѣ ефективни и бойната имъ сила.

Изплащането на всички разходи, влизащи въ горепосоченитѣ категории, до колкото тѣ отговарятъ на покупки или реквизиции, направени

tériel roulant, les services de l'aéronautique, le traitement des malades et blessés, les services vétérinaires et de la remonte, les services des transports de toute nature (tels que par vole ferrée, maritime ou fluviale, camions automobiles), les communications et correspondances, et en général tous les services administratifs et techniques, dont le fonctionnement est nécessaire à l'entraînement des troupes, au maintien de leurs effectifs et de leur puissance militaire.

Le remboursement de toutes dépenses rentrant dans les catégories ci-dessus, en tant qu'elles correspondent à des achats ou réquisitions effectués

и Главното Командуване на Източната Армия и пр.“ или съ други думи: България нѣма да бжде третирана, като окупирана страна, а като страна на благосклоненъ неутралитетъ, която ще улеснява евентуалното преминаване на Съюзнитѣ Войски презъ нейна територия.

А чл. 2 отъ Военната Конвенция постановяваше: „Незабавно демобилизация на цѣлата българска армия, изключая задържането въ боенъ съставъ на една часть отъ всички родове оружия състоящи се отъ: 3 дивизии отъ по 16 дружини всѣка една и 4 полка кавалерия, които ще бждатъ употребени: две дивизии за отбрана на източната граница на България и на Добруджа и една дивизия за пазане на желѣзницитѣ“. . . Следователно, отъ врагъ България ставаше съюзникъ. Тя концентрира кавалерия край Одринъ, за да се запазятъ антантскитѣ войски отъ едно бързо нападение отъ страна на Турция. Тя организира още защитата на Дунава край гр. Ломъ отъ едно нападение отъ къмъ Румъния.

Обаче, ако въ една окупирана територия не може и дума да става за съвместно действие на правителственитѣ войски съ тия на победителя, текста на чл. 2 отъ тайната Конвенция по премирието е още по категориченъ: „Известно число стратегически пунктове въ вътрешността на българската територия ще бждатъ заети отъ Великитѣ Съюзни Сили. Тази окупация ще бжде временна и ще служи само за гаранция. Тя нѣма да даде поводъ, нито за принуждения, нито за произволни реквизиции. Главнокандующия Генералъ на Съюзнитѣ Армии уверява, че безъ особени обстоятелства, София не ще бжде окупирана“.

Това постановление изключваше първо една обща окупация на България. Но, както казахме вече, и частична не е имало. Българското правителство не е било уведомявано за окупирането на каквѣто и да е пунктъ, за да последватъ ония нареждания до населението, които винаги съпровождатъ една окупация изразени било въ специаленъ по строгъ воененъ или полиц. режимъ или пъкъ досежно разквартированіето или прехраната на войскитѣ. Единствено съобщение имаше за окупирането една малка зона край гр. Варна на 16 Мартъ 1919 год. и както казахме, не трая повече отъ нѣколко дена.

Но чл. 2 ни казва нѣщо повече, че не ще бждатъ предприемани противни реквизиции, което значи, че ще бждатъ позволени само законнитѣ. А споредъ чл. 52 отъ Хагск. правилникъ за законитѣ и обичаитѣ на сухопѣтната война, законнитѣ реквизиции сж въ тѣжестъ на войскитѣ, които ги правятъ. И ние виждаме, че тази практика се следва отъ Съюзн. войски неуклонно месеци наредъ. Съюзното Команду-